

душа виняги е готова да свѣтне подъ ударѣтъ на страда-
нието, стига да ѝ има тамъ.

За честѣта на Хаджи Смиона, трѣбва да кажемъ, че
и той се искренно зарадва, но не смѣя да изрази това
прѣдъ Юрдана, както пернатата му дъщеря, кака Гинка.

IX.

Разяснения.

Щомъ докторѣтъ пристигна дома си, той излѣзе,
минж бързо край Ганковото кафене, отъ дѣто мнозина го
поздравихъ съ „гечмишъ ола“, а най-усърдно самиятъ
кафеджия, и отиде къдѣ Маркови. Бога да влѣзе тамъ, той
съпикаса Стефчова, че минуваше, излѣзълъ отъ Юрданови.

— Кланямъ ви се, господинъ терджуманино, извика
докторѣтъ съ прѣзрителна усмивка.

Марко, обѣдвалъ вече, сѣдѣше на одърчето между
чемширитѣ и си пияше кафето.

Той посрѣщна съ вѣсторгъ доктора. Подиръ, като
отговори весело на поздравленията и на домашнитѣ, Соколовъ
каза: щж ти раскажж сега комедии, бай Марко...

— Каква бѣще тая работа, джажжмъ?

— Та и азъ самъ си се чудж... Това ми се види,
като една прикаска, а не нѣщо за вѣрвание. Зимать ме
нощеска отъ къщи, гоку що се върнахъ отъ васъ, и
ме закарватъ на конака. Ти си чулъ вече какво ме ис-
питвахъ тамъ и бѣдихъ. Кой ти мислилъ, че моята ожу-
лена гарибалдейка щѣла да вдигне такива истории! За-
тваряють ме. Минж не минж единъ часъ, влазять двама
запниета: — Докторе, стѣгай се. — Какво? питамъ. —
Ще вървишъ за К. Беять заповѣда. — Много добрѣ. Из-
лазяме, трѣгваме — единъ прѣдъ мене, другъ задъ мене